

PREGÓ DE LA LLUM

www.festesdelalum.org

um2002

Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM

COL·LEGI D'ENGINYERS INDUSTRIALS DE CATALUNYA
Demarcació Catalunya Central

COL·LEGI D'ENGINYERS TÈCNICS
INDUSTRIALS DE MANRESA

Ajuntament de Manresa

P R E G Ó D E L A L L U M

Il·lustríssim Senyor Alcalde, autoritats, senyores, senyors,

És per a mi una gran satisfacció que els Administradors de les Festes de la Llum em proposessin de fer el pregó de les Festes i, sense cap mena de dubte, ha estat un repte que com a manresà m'omple de joia.

La Festa de la Llum commemora entre altres coses, la capacitat de treball, la il·lusió i també la perseverança de tot un poble per tal d'aconseguir, el que era aleshores i és avui una necessitat vital, l'aigua.

Els manresans s'enfrontaren al poder més important d'aquell temps, el qual, molt presumiblement..., defensava uns interessos contraris als de la ciutat de Manresa. Aquells ciutadans no van afluïxar fins aconseguir el que per a ells era una causa justa; fins i tot, van arribar al límit de l'excomunió de la ciutat, a causa de l'enfrontament amb el Bisbe.

El perdó per part de l'Església no arribà fins després de la mort del Bisbe, a través de la Misteriosa Llum, fet que avui, gairebé vuit segles després dels fets seguim commemorant. Aquelles persones que lluitaven per una necessitat, de la

P R E G Ó D E L A L L U M

qual depenia el seu progrés i benestar, ens han deixat mostres dels seus coneixements tècnics amb la important obra d'enginyeria de la Sèquia. Van construir, en aquella època, un canal de més de 26 km de llargada, amb un desnivell de tan sols uns 10 m i un cabal que, fins avui, ens ha permès ser autosuficients no tan sols a la ciutat de Manresa, sinó també a altres municipis del Pla de Bages, per al seu regadiu i per a les seves indústries.

Avui i aquí se'ns fa molt fàcil de veure i comprendre la necessitat i les raons d'aquells tossuts i voluntariosos ciutadans, i no crec que aleshores els fos gaire fàcil, però de ben cert que ni la ciutat de Manresa ni el Bages, malgrat les moltes vicissituds que s'han viscut al llarg de la història, serien el que avui són o representen, sense la Sèquia.

Cal recordar que durant el segle XIX i a principis del segle XX, en gran part a causa de l'aprofitament dels seus diferents recursos hidràulics, entre altres la sèquia, la ciutat de Manresa era una de les poblacions més importants del Principat, fins que pels anys 60 del segle passat, una devastadora crisi tèxtil va reduir de forma dràstica el nombre de llocs de treball i, la ciutat i la comarca, entraren en una profunda crisi que fins avui no ha estat superada, i això ha fet

P R E G O D E L A L L U M

que avui la ciutat de Manresa es trobi molt lluny del que va significar fa menys de cent anys.

En aquells temps, la ciutat, comptava amb la força de gent emprenedora que, amb il·lusió, desenvolupava diversos projectes, disposava d'una bona agricultura i també d'una indústria tèxtil pionera.

Aquells ciutadans van fer possible fets com que el tren arribés a Manresa l'any 1859, que l'any 1865 es fundés la Caixa d'Estalvis de Manresa i l'any 1881 el Banc de Manresa; que el 1883 es construís el ferrocarril fins al Berguedà; que el 1902 es constituís l'Escola d'Arts i Oficis i que el 1927 es construís l'institut Lluís de Peguera.

Manresa era en aquells temps un punt de referència per a tot Catalunya. Cal recordar les Bases de Manresa del 1892, la proliferació d'entitats de tipus cultural com és ara l'Orfeó Manresà, el Centre Excursionista de la Comarca de Bages, l'Esbart de Dansaires Manresans, i moltes altres entitats més.

També m'agradaria de parlar-vos avui de dos fets que m'amoïnen des de fa molt de temps i que els voldria exposar. El

P R E G O D E L A L L U M

Senyors, si vostès viatgen per Espanya, no cal parlar d'Europa, sinó de l'Estat al qual estem obligats a pagar els nostres impostos, arreu trobaran, poblacions molt més minses que Manresa, ben comunicades per autovies gratuïtes i gairebé sense vehicles.

Possiblement el nostre silenci, la nostra submissió o el poc xivarri no siguin la millor manera per aconseguir unes engrunes del pastís, ja que com deia abans, el fet d'estar tan acostumats al treball dur ens fa estar sovint massa callats.

Moltes vegades penso que hem de ser més ambiciosos i retrobar l'esperit que va moure els nostres avantpassats a fer el treball en equip per aconseguir portar a terme un projecte com el de la sèquia i treballar tots amb un mateix objectiu, tant a la ciutat de Manresa, com a la comarca del Bages. I si cal, prendre posicions d'enfrontament com les que varen protagonitzar els nostres avantpassats per tal d'aconseguir d'una vegada unes comunicacions i uns serveis més adients, que ens permetin tenir un creixement sostingut.

No podem seguir més temps passius davant de les situacions que ens aparten i posen traves al nostre creixement.

P R E G Ò D E L A L L U M

La nostra comarca exporta constantment la mà d'obra qualificada dels nostres fills, ja que molts d'ells es veuen obligats a marxar per manca d'oportunitats, afavorint amb el seu treball, el creixement i la riquesa d'altres contrades.

Quant a l'altre fet nacional del qual els parlava, m'agradaria aprofitar aquesta ocasió per tal de tributar un homenatge i un record a un col·lectiu molt proper, la nostra gent gran, que com les formigues han anat fent el país, el de debò, sense fer gaire soroll.

Els van recollir un País acabada una guerra civil i després de més de dos segles de revoltes i inestabilitats, ple de odis i pors i sense cap tipus de benestar i sota la pressió d'una ferotge dictadura.

Els nostres avis i pares van haver de treballar de valent durant tota la seva vida per tal que nosaltres i els nostres fills poguéssim gaudir d'un estat de benestar considerable, i nosaltres ara tenim l'obligació d'exigir un bon ús i repartiment dels recursos generats per aquell treball i traspasar-lo a les generacions que ens seguiran, tal com varen fer els nostres avantpassats amb la Sèquia.

P R E G Ó D E L A L L U M

Penso, també, que no és just un repartiment alegre d'allò que tants esforços ha costat d'aconseguir, al primer que arribi, per molt que cridi, i a la vegada no ens recordem, precisament, de les persones que ens han ajudat a aconseguir-ho.

Al meu entendre, la nostra gent gran, haurien de ser els primers mereixedors d'aquests recursos, ja que em sembla injust tenir-los malvivint, moltes vegades amb una pensió de misèria, amb motiu que ara viuen massa anys i en canvi es destinin tot tipus d'ajuts a col·lectius de nouvinguts.

Moltes gràcies, i bones festes de la Llum.

